

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 22. LISTOPADA 1950.

BIROJ 43

ISUSOVO MILOSRDE I ŽIDOVSKI NAROD

Štovanje Boga

Alko krepost pravdnosti zahtijeva, da mi svakom daleno, što je njegovo, to treba da i Bogu dnuemo, što je Božja, a to je štovanje i čast štovanje Boga, a to se zove religija, je krepost, koja ima za zadatak iskazati Bogu čast, ukoliko je On začetak svega stvorenoga, te ravnatelj i upravitelj svih stvari Bog posjeduje besgrajnu moć i veličnu, po kojoj daje bitak avim stvarima, i po kojoj ih on uzdržava i upravlja, i zato Mu pripada najveća i najuzvišenija čast. Zato ta čast nije drugo, nego priznanje njegove beskrajne savršenosti i velične.

I dobrota Božja, Njegova neprestana spremnost, da nam čini dobro, može da nam bude poticaj, da Mu iskazujemo poštovanje i prinosimo dužnu čast. Što više, i pogled na naše grijehje i moralnu bjeđu može biti povod da poštuje Boga. Što se više ponizujemo radi naših grijehja, to lakše Bog vodi u svoj neposrednoj usvješćenosti, a naše klanjanje i štovanje, koje Mu prinosimo, potrebnije i ljepše. Sv. Augustin kaže, da je ponizno priznanje grijehja hvala za Boga, i da mu prirjeđuje čast onako, kao što žaljeđenja bolesnika prirjeđuje čast liječniku tim više, što je bolest bila teža, što su teži grijehi na koje se tužimo, to je veća čast, koja pripada Bogu, kad nam ih oprosti.

Svaki dakle čin klanjanja, strahopćenja, poštenja i podložnja, te priznanja neograničene visine i velične Božje, čia je religija, štovanje Boga, Vrijednost religije (štovanja Boga) ističe sv. Toma, kad kaže, da se ona po svojoj bitnosti ne razlikuje od svetosti. Svetost, veli on, sastoji se u tom, što čovjek upravlja prema Bogu sebe i svoja djela, a to čini i krepost religije, pa se njih dvije razlikuju samo po pojmu, a ne po bitnosti. Kao što religija (štovanje Boga) prinosi najuzvišenijemu Gospodaru osobitu čast bogoslužnim činima, kao molitvom, poklonom, žrtvom, tako i svetost vodi u svemu službi Bogu, Njegovoj časti i uzvišenju.

Napokon upetva i dostojanstvo religije vidi se i otuda, što nebeski Anđeli prinosu Bogu štovanje i čast ne samo u visinama nebeskim, nego i ovdje na zemlji. Ovi uzvišeni duši ne smatraju da su poniženi, dok silaze s neba, te avome Stvoritelju i Bogu-čovjeku u našim crkavama iskazuju dan i noć najsmjernije poštovanje, klanjanje i čast, Sv. Ivan Hrizostom kaže: U vrijeme sv. Mlao, toga najljepšeg načina Božjeg štovanja, stajao Anđeli sa strane svećenika; čitava četa nebeskih duhova pjeva himne, a iz ognja iskakuju s korovi anđeoski u čast Onoga, koji se žrtvuje. Što Svetac ovdje govori, čini se, da to znađe iz vlastitog iskustva, t. j. da je sve to vidio. O njemu izvješćuje Baronić, pisac crkvene povijesti, ovako: Ivan Hrizostom, svećenik, muž prodornog duha, gledao je skoro u svako doba kuću Gospodnju lupanjenu od tamo anđeoskim, a osobito za vrijeme služenja bodanske nekvrne žrtve. Isti povijesni pisac veli, da je taj Svetac katkada svojim najbližim prijateljima pripovijedao, pun ushvađenja i gnanja, kako vidi Anđele, gdje silaze s nebeskim svećenik stupa i oltaru, i kako im se hca ajaju od radosi, a obučeni su u sjajna odijela. Tada se porođaju oko oltara, te ne osvrćući se pognu glave i urome u pobožnost, šutnju i strahopćenje, i tako prisustvuju najsvetijem otajstvu. Kakav primjer za nas! Kakav poticaj, da ih ismtra i izvrat našljedujemo, koliko možemo!

"Ti si nam, Gospode, utičište od koljena do koljena. Prije nego brevovi postaju i sazda se zemlja, od vijeka, Ti si, Bože."
(Ps. 89, 1-3)
Sa Hristopancima danabje sv. Mlao

Divni su svečani dani. Oni uzbuđuju i pokreću mnoštvom ljudi. Sve se veseli i raduje. Sve je puno života i pokreta. Uvijek je to tako bilo. Pa je tako bilo i u vrijeme Spasiteljevo u židovskom narodu. I oni su slavili svake godine blagdan takozvanih Sjenica. Trajao je sedam dana. Na stotine tisuća Židova hrllilo je tada u Jerusolim. Cijeli taj tjedan slavila se uspomena židovskoga naroda na boravak u pustinji. Na uspomenu toga stanovani su hodočasnici u Jerusolimu pod sjenicama, koje su napravili iz svježeg granja na ulicama, slobodnim trgovima i ravnim krovovima.

Mnoštvo naroda je darovalo nebrojene darove Gospodinu u hramu. I obilazilo u ophodima uz sviranje trubalja i pjevanje psalama u svečanom oduševljenju s palminim grančicama u rukama. Tada bi svećenik silao na jezero Siloe, da sa zlatnim vrčem zagrabi vodu. I vraćao bi se natrag prema hramu s pjesmom: »Vi čete s radošću crpiti vodu iz izvora Spasiteljeva« (Iv. 12, 3). Tako se promislila čežnja za Spasiteljem i narasla do velikoga plamena.

Spasitelj je bio među mnoštvom. Sve je govorilo o Njemu, i prijatelji i neprijatelji. On je tada prolazio ulicama. Stajao pun dostojanstva u hramu i učio. A oko Njega je nagrnulo mnoštvo hodočasnika. Nadasve je bio velik Njegov upliv na narod, kad je izricao značajnu izjavu: »Tko je žedan, neka dođe k meni i pijel! Tko vjeruje u mene, kako kaže Pismo: rijeke će žive vode poteći iz njegova srca« (Iv. 7, 37-37).

Nadošlo je i posljednje veće svečanoga tjedna. Na koncu je sjaj svečanosti postigao svoj vrhunac. U predvorju hrama stajahu četiri svijećnjaka, koja su stršila iznad zidina. Na predvorju je gorjela velika vatra. I svoj je sjaj bacala iznad cijeloga grada. I iznenada su zapaljene posvuda svjetla. I Jerusolim pretvoren u veliko more svjetlosti.

I tada je na tisuće ljudi poslo u povorci gradom. Svaki je čovjek držao u ruci baklju. A na čelu su beskonačne povorke stupali pismoznanci i članovi Velikoga vijeća. I doista se ništa boljega nije moglo izmisliti, nego li je bio ovaj čarobni sjaj svjetla, koji je sjefno na čudni stup svjetla, koji je išao pred Židovima u pustinji. Ali vatra i svjetlo se ugasilo. I drugi dan jutro spremala se karavana za odlazak. Još je svima duh bio napunjen sjajem i veličnošću prošle večeri. I oko je gledalo

gotovo a nekim prezirom danje sunčano svjetlo.

Svi su se uputili prije odlaska još posljednji puta u hram. Ali gledaj! Tamo je stajao Spasitelj na uzvišenom mjestu. Ponovno i ponovno je bačena u mnoštvo, koje Ga je slušalo, čudnovata riječ: »Ja sam svjetlo svijeta. Tko ide za mnom, ne će hodati u tmini, nego će imati svjetlo života« (Iv. 8, 12). Riječi Spasiteljeve su puku pokazivale, da je On više nego čovjek. I da On dolazi iz carstava svjetla kao vječni osobni život. Ono, što je danje svjetlo svijetu, to je On dušama: »Vjerujte u svjetlo, da budete djeca svjetla« (Iv. 12, 36). On hoće da bude svjetlo ljudima, sadržaj svakog istinitog svjetla, svake prave radosi, svakoga spasa.

Mnoštvo je slušalo. Svećenici i Farizeji su se zabezeknuli. A na Njegovoj je propovijedi počivala nadzemaljska moć. On je govorio kao onaj, koji dolazi iz domovine svjetla. Ali se nije zadovoljio samo s umiljativim, ozbiljnim i prodornim riječima. On je djelovao na odluku volje. On je svakom pojedincu kucao na njegovu savjest: »Slijedi me, napusti tamu, vjeruj mojim riječima i ozbiljno ih prihvatite«

Kad je prestao govoriti, tada je prošao šapat i gibanje tisućama slu-

šatelja, slično kao kad more valova šumi udarajući o obalu. Jedni su govorili: »On je doista prorok« (Iv 7, 40). Drugi opet nisu znali, što bi rekli i nisu Ga htjeli razumjeti. Drugi su opet shvatili kao drakost i iz nenaklonosti prema Njemu nisu šutjeli nego su govorili: »On je laža, pretjeranca, treba Ga svezati i predvesti pred najviši sude.«

Potresno je slijediti u knjigama Starog Zavjeta, kako Bog ljubazno priziva svoj izabrani narod. Bog ga sad laskavo mami, sad mu prijeli strogim sudom, a narod se židovski koleba: sad je odan Bogu sad Mu se opire: »Što je veća zloća Židova, to je viša milosrdnost Božja, i što se više uspeo milosrde Božje, to se većma množila zloća Židova (Sv. Hrizostom).

Otvorimo Evanđelje i vidjet ćemo silan borbu između milosti i zloće, koja siže do najvećega vrhunca. Dolazak Spasiteljevo je posljednji pohod, posljednja milost Božja na izabranom narodu. I ako ne bude shižao Sina Božjega, tada će Bog reći svoja riječ: »Ja vas ne poznama« (Mat. 25, 12).

Tako je to i bilo. Kad je židovski narod odbio milosrde Božje, koje mu se pružalo, napustio ga Gospodin. Tako to biva uvijek.

Umorna sam...

umorna sam, umorna, svi koraci se moji skraše, Gospodine!

I duša moja puna poleta u tvorovima tijela aspeta "eć posrće, o Predobit!

O kad ću, kad ću snagom posljednjom da razrijđam se ovog umora, da istrgnem se iz tih okova, i kao ptica poljem slobodnim da zapjevam Ti: Vječna Gloria!

Oče mi!

Sveti se Ime Tvoje u milijardama svijetla, u milijardama suza i radosi, Tvojom imenom romone potoci i buće mora, Snaga uma ljudskog u čeličnom stroju.

Tvoje Ime aja nepomućeno u dječjem oku, Tvoje Ime njše pšenični klas na vjetru, Sveti se Ime Tvoje! Odi! Kraljevst: Tvoje, Kraljevstvo ljubavi i mira, Oče naš!

